

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 11 maja 2022 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu – II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący	-	sędzia Jacek Klęk
Protokolant	-	st. sekr. sąd. Zdzisława Drózdź

przy udziale prokuratora Dagmary Zawiei, po rozpoznaniu w dniu 11 V 2022 r. sprawy **P. S.**, oskarżonego o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., na skutek apelacji obrońcy oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu z 31 grudnia 2021 r. w sprawie II K 255/21,

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia oskarżonego od dokonania zarzucanego i przypisanego mu czynu oraz uchyla rozstrzygnięcia z pkt. 2. i 4.;
2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz rdc. pr. M. G. 516,60 (pięćset szesnaście i 60/100) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. Kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 255/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	o (jedna apelacja)		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w			

Wieluniu z 31 grudnia 2021 r. w sprawie II K 255/11			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli	

	mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.1.1.1.	P. S.	Dokonanie zaboru roweru przez nieustalonego sprawcę.	zez. M. M. (1)	393v w zw. z 227v
zez. U. R.	305v-306v w zw. z 7, 21v, 166v, 194-195, 208v-209, 361-v			
zez. E. P. (1)	358v-359v w zw. z 2, 194v-195			
wyj. oskarżonego w zakresie negacji sprawstwa zaboru w celu przywłaszczenia roweru	304v-305			
2.1.1.2.		posiadanie i sprzedaż przez oskarżonego pochodzącego z kradzieży opisanej w zarzucie roweru (...) w marcu 2019 r. i jego sprzedaż za 50 zł M. M..	zez. M. M. (1)	393v w zw. z 227v
zez. U. R.	305v-306v w zw. z 7, 21v, 166v, 194-195, 208v-209, 361-v			
zez. E. P. (1)	358v-359v w zw. z 2, 194v-195			
2.1.1.3.		brak w opisie czynu zarzucanego i przypisanego informacji o posiadaniu czy zbyciu (ew. pomocy w zbyciu) roweru pochodzącego z kradzieży na szkodę E. P. (1).		

1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.	P. S.	Dokonanie opisanego w zarzucie zaboru roweru na szkodę E. P. (1) lub jakiegokolwiek udział oskarżonego w realizacji znamion zaboru przedmiotowego roweru zaistniałego w okolicznościach opisanych w zarzucie.	wyj. oskarżonego w zakresie negacji sprawstwa zaboru w celu przywłaszczenia roweru	304v-305
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
		Sąd Okręgowy nie zakwestionował oceny dowodów z zeznań M. M. (1), U. R. i E. P. (1) zaprezentowanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego jest następstwem nie obrazy art. 7 k.p.k., a dokonania przez Sąd		

		meriti dowolnych ustaleń faktycznych, tj. dokonania ustalenia sprawstwa w zakresie zarzucanej kradzieży w oparciu o wskazane dowody z uchybieniem zasadom logiki.	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na nieprawidłowym przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, w sytuacji gdy zeznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>świadków są sprzeczne, a dodatkowo <u>brak jest jakichkolwiek dowodów</u> świadczących o fakcie dokonania kradzieży roweru przez oskarżonego.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut jest oczywiście słuszny. Zawraca uwagę fakt, że Sąd Rejonowy dokonując ustaleń faktycznych w zakresie przypisania oskarżonemu sprawstwa, tj. zaboru w celu przywłaszczenia przechowywanego w piwnicy przez E. P. (1) roweru oparł się na zeznaniach M. M. (1), U. R., K. S. (1) (te dotyczą jednak nie sprawstwa, a niewiarygodności alibi) i wyjaśnieniach oskarżonego (te dowodowy powołał w podstawie ustaleń drugiego faktu sekcji 1.1.1). Żaden z tych dowodów nie stwierdza jednak tego, w jakich okolicznościach i kto dokonał zaboru roweru z piwnicy, tj. tego kto zrealizował</p>			

czynność sprawczą
czynu przypisanego
przez Sąd Rejonowy
oskarżonemu.

Zeznania M. M. (1)
(k. 393v w zw. z
k. 227v) i U. R. (k.
305v-306v w zw. z k.
7, 21v, 166v, 194-195,
208v-209, 361-v)
stanowią jedynie
dowód tego, że
oskarżony oferował
przedmiotowy rower
do sprzedaży
zapewniając o tym,
że jest jego
właścicielem.

Dowodem
zrealizowania przez
oskarżonego
znamion
zarzucanego i
przypisanego mu
czynu nie mogą być
także zeznania E. P.
(1) (358v-359v w zw.
z k. 2, 194v-195).
W szczególności
podkreślany przez
Sąd Rejonowy fakt,
że oskarżony
przyszedł do domu
pokrzywdzonej i
pytał ją, czy z
rowerem wszystko
jest w porządku. Co
prawda okoliczności
tej Sąd Rejonowy
nie ustalił w sekcji
1.1. ale uczynił
to w sekcji 2.1.
i 2.2. czyniąc
z niej podstawę
uznania zeznań E.
P. za wiarygodne, a
wyjaśnień
oskarżonego za
niewiarygodne.

Nie ulega w sprawie wątpliwości, że kwestia najistotniejszą pozostaje to, czy przekonanie Sądu Rejonowego o sprawstwie oskarżonego znajduje oparcie w dowodach uznanych za wiarygodne. Okoliczności prawnie relewantne i wynikające z uznanych za wiarygodne przez Sąd Rejonowy dowodów to:

- zamieszkiwanie oskarżonego i pokrzywdzonej w tej samej klatce schodowej budynku wielorodzinnego,
- przechowywanie przez pokrzywdzoną roweru w niezamykanym korytarzu piwnicy budynku wielorodzinnego w którym mieszkała;
- dokonanie zaboru roweru w okresie pomiędzy 9 marca 2019 r. (dzień, w którym pokrzywdzona po raz ostatni

widziała rower w miejscu przechowywania) a 23 marca 2019 r. (dzień ujawnienia kradzieży przez pokrzywdzoną);

- zbycie przez oskarżonego, skradzionego na szkodę E. P., roweru M. M. za kwotę 50 zł i jego przekazanie do dyspozycji przedmiotowego roweru przez M. M. A. R. (1).

Żadna z tych okoliczności, ani żaden z dowodów, na podstawie których ustalono ich istnienie, nie pozwala na niebudzące wątpliwości ustalenie, że oskarżony dokonał zaboru roweru, lub że w jakikolwiek sposób współuczestniczył w przedmiotowym zaborze. Z faktów, że:

- oskarżony miał sposobność kradzieży, bo mieszkał w tej samej klatce budynku wielorodzinnego co pokrzywdzona

(a tym samym miał dostęp to piwnicy),

- zaoferował ów rower M. M.,
- sfinalizował sprzedaż przedmiotowego przyjmując zapłatę,
- po odzyskaniu roweru przez pokrzywdzoną pytał ją, czy z rowerem wszystko dobrze,

można jedynie rozważać odpowiedzialność za paserstwo. Po pierwsze materiał dowodowy nie pozwala na skonkretyzowanie daty zaboru roweru i sprzedaży roweru M. M.. Nie ma więc mowy o istnieniu podstaw do przyjęcia bezpośredniego następstwa tych faktów. Po wtóre nie ma żadnego dowodu sprawstwa oskarżonego w zakresie zaboru tj. tego, że to on zabrał rower z piwnicy. Nie ma nawet dowodu na obecności oskarżonego w piwnicy w okresie kiedy miało dojść do zboru. Po

trzecie piwnica nie była zamykana, a więc kradzieży mógł dokonać każdy (także osoba niemieszkająca w budynku wielorodzinnego, w którym mieszkali oskarżony i pokrzywdzona), a nie tylko oskarżony. Po czwarte zainteresowanie oskarżonego wyrażone pytaniem o to, czy z rowerem wszystko dobrze dowodzi jedynie tego, że oskarżony takie pytanie zadał, że interesowało go to – ale nie dowodzi tego, że owo zainteresowanie wynikało ze sprawstwa w zakresie zaboru, a nie tylko pomocy w zbyciu zabranego przez inną osobę roweru – choćby tę, która wg zeznań M. M. (k. 227v) złożonych w toku pierwszego rozpoznania sprawy (świadek opisując okoliczności nabycia roweru z jednej strony wskazał na oskarżonego, z drugiej jednak używał konsekwentnie zaimka „oni”).

Trzeba przy tym podkreślić, że niewiarygodność

wyjaśnień
oskarżonego
odnośnie pobytu
poza Polską w
okresie zaistnienia
kradzieży nie
stanowi o słuszności
zarzutu. A tok
rozumowania Sądu
Rejonowego jest
właśnie taki: skoro
oskarżony skłamał,
co do alibi (o
czym wywiedziono
z zeznań K. S.),
to kłamie także, co
do sprawstwa, bo
pytał pokrzywdzoną
o to, czy z
rowerem wszystko
dobrze. Tymczasem
są to zaledwie
niepozostające ze
sobą w
bezpośrednim
związku
przyczynowym
poszlaki, których
zebrany materiał
dowodowy nie
pozwala połączyć
w spójny ciąg
przyczynowo
skutkowy. W
szczegółności nie
pozwalają one na
wykluczenie
sprawstwa innej
osoby, a w
odniesieniu do
oskarżonego
dowodzą jedynie
udzielenia pomocy
w zbyciu
pochodzącego z
kradzieży roweru.

Konkludując Sąd
stwierdza, że
dokonana przez Sąd

<p>Rejonowy ocena poszczególnych dowodów czyni zadość wymogom art. 7 k.p.k. jednak popełnił błąd dowolności przyjmując, że okoliczności wynikające z uznanych za wiarygodne dowodów pozwalają na niebudzące wątpliwości ustalenie, że to oskarżony dopuścił się zaboru roweru a nie tylko udzielał pomocy w jego zbyciu (o czym szerzej w sekcji 5.2.).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana wyroku i uniewinnienie oskarżonego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Stwierdzenie, że kwestionowany wyrok oparto na dowolnych ustaleniach faktycznych determinował postulowaną zmianę zaskarżonego wyroku i odmienne orzeczenie co do</p>		

<p>istoty - art. 438 § 2 k.p.k. Uczyniono to po uprzednim przenalizowaniu całości materiału dowodowego ujawnionego w przebiegu rozprawy głównej oraz zasady skargowości, o czym szerzej w sekcji 5.2.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Obraża przepisów prawa materialnego, tj. art. 278 § 1 k.k. poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się kradzieży w sytuacji, gdy rower będący przedmiotem postępowania nie był w jakikolwiek sposób zabezpieczony, a pozostawiony był w miejscu dostępnym powszechnie, co może świadczyć o jego porzuceniu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut ten nie jest zasadny. Z akt sprawy wynika, że dokładnie tak samo rower był przechowywany przez pokrzywdzona gdy pozostawał w dyspozycji A. R. (2). Rzeczywistość mieszkań w</p>			

budynkach
wielorodzinnych i
symbolicznych
komórek
piwnicznych
przypisanych do
niech jest znana.
To ona wymusza
przechowywanie
przez mieszkańców
rowerów w
korytarzach
piwnicznych. To
że korytarz nie
był zamknięty, a
rower nie miał
zabezpieczenia nie
świadczy o woli
wyzbycia skoro
rower był
„przechowywany”, a
więc umieszczony
w pomieszczeniu
chroniącym przed
wpływem warunków
atmosferycznych. Co
więcej z zeznań E.
P. i U.R. oraz
A.R. nie wynika, aby
rower był choćby
w najmniejszym
stopniu niesprawny
czy zużyty. Z opinii
biegłego wynika zaś
wprost, że rower był
w pełni sprawny – a
więc zadbane. Także
więc i jego stan
nie wskazywał na to,
że jest to przedmiot
porzucony.
Podsumowując –
przedmiotowy
zarzut nie ma
najmniejszego
oparcia w
zgrupowanym
materiale
dowodowym – nie
wyłączając dowodów

<p>uznanych za niewiarygodne. Żadna okoliczność nie wskazuje na to, że pozostawienie sprawnego roweru w korytarzu piwnicznym przez E. P. podyktowane było wolą wyzbycia się prawa własności do przedmiotowego roweru, a tym samym i mowy być nie może o zastosowaniu art. 180 k.c.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Zmiana wyroku i uniewinnienie oskarżonego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>W sprawie Sąd dokonał zmiany wyroku, jednak nie z przyczyn wskazanych przez apelującego w omawianym zarzucie, stąd uznanie wniosku za niezasadny.</p>			
<p>3.3.</p>	<p>Rażącą niewspółmierność kary w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	wolności oraz grzywny, podczas gdy prawidłowa ocena okoliczności dotyczących jego wymiaru uzasadnia orzeczenie jej w niższym wymiarze.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut okazał się nie tyle niezasadny, co bezprzedmiotowy - to wobec uwzględnienia zarzutu opisanego w sekcji 3.1. (art. 436 k.p.k.).		
Wniosek		
Zmiana wyroku poprzez obniżenie wymiaru kary pozbawienia wolności oraz odstąpienie od wymierzenia kary grzywny.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek nie mógł zostać uznany za zasadny skoro Sąd uwzględnił apelację, co do winy i uniewinnił		

oskarżonego od zarzutu dokonania zarzucanego czynu.

Abstrahując od powyższego należy podkreślić, że uzasadnienie apelacji w części oznaczonej liczbą IV stanowi o oczywiście wadliwym toku rozumowania skarżącej, która zarzut rażąco niewspółmiernej kary uzasadnia stwierdzeniem:

„Należy zaznaczyć, że brak jest podstaw do uznania (bez jakichkolwiek wątpliwości), że to oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu.” Skarżąca tym samym wprowadza sugestię relatywizowania wymiaru kary stopniem wątpliwości sprawstwa, co jest sprzeczne z elementarnymi zasadami postępowania karnego.

Dodać trzeba, że opis czynu zarzucanego nie zawiera odniesień do znamion czynnościowych przestępstwa paserstwa. w szczególności w opisie czynu nie zamieszczono zapisu

<p>o posiadaniu przedmiotowego roweru i jego sprzedaży. Tym samym niekwestionowane ustalenie, że oskarżony w marcu 2019 r. posiadał i sprzedał pochodzący z kradzieży na szkodę E. P. rower nie mogło skutkować ani zmianą wyroku ani też jego uchyleciem i przekazaniem Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania. Takie rozstrzygnięcia nie są możliwe z uwagi na kierunek apelacji będącej przedmiotem postępowania odwoławczego.</p>			
<p>3.4.</p>	<p>Obraza prawa procesowego, tj. art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na nałożeniu na oskarżonego obowiązku zwrotu na Skarb Państwa poniesionych wydatków w postaci kwoty 4.289,36 zł oraz tytułem opłaty kwotę 340,00 zł, mimo iż względy słuszności przemawiają za zwolnieniem go z obowiązku</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	uiszczenia kosztów procesu.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Z uwagi na bezprzedmiotowość wynikającą z uwzględnienia zarzutu z sekcji 3.2. Sąd odstąpił od oceny zasadności przedmiotowego zarzutu (art. 436 k.p.k.).			
Wniosek			
Zmiana wyroku nieobciążanie oskarżonego kosztami postępowania z uwagi na zasadę słuszności.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Jak w ocenie zasadności zarzutu.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			

4.1.		
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
pkt. 3. zaskarżonego wyroku		
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
Przedmiotowym rozstrzygnięciem Sąd Rejonowy orzekł o opłacie należnej obrońcy oskarżonego z urzędu. Choć wyrok został zaskarżony w całości skarżąca nie podniosła uchybień co do tego rozstrzygnięcia. Uchybień takich nie dostrzegł Sąd Okręgowy (opłata została przyznana prawidłowo, zgodnie przepisami wskazanego w sekcji		

7. uzasadnienia Sądu meriti aktu prawnego).		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Sprawstwo oskarżonego w zakresie dokonania czynu przypisanego wyrokiem Sądu Rejonowego w Wieluniu z 31 grudnia 2021 r. w sprawie II K 255/21. Uniewinnienie P. S. od dokonania przypisanego mu czynu.		
Zwięźle o powodach zmiany		
Sąd Okręgowy podstawę faktyczną zmiany omówił w sekcji 3.2., stąd w tym miejscu nie będzie jej powielał. Mając na uwadze zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd Okręgowy analizował dopuszczalność uprzedzenia stron o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego i przypisanego		

oskarżonemu
poprzez przyjęcie, że
swoim zachowaniem
wyczerpał on
znamiona udzielenia
pomocy w zbyciu
rzeczy ruchomej
wartości
przekraczającej 500
zł pochodzącej z
kradzieży.

Zdaniem Sądu
Okręgowego na
takie postąpienie w
niniejszym
postępowaniu nie
pozwala jednak
przyjęta przez Sąd
Rejonowy,
uprzednio
zaproponowana
przez oskarżyciela,
podstawa faktyczna
przypisanego czynu
wyartykułowana w
czynie przypisanym.
Brak jest w nim
bowiem odniesienia
do jakiegokolwiek
znamienia
czynnościowego z
art. 291 § 1
k.k. W szczególności
nie istnieje korelacja
między opisem
zdarzenia ujętym w
czynie zarzucanym
i przypisanym, a
udzieleniem pomocy
w zbyciu. Opis
czynu przypisanego,
w aspekcie znamion
modalnych,
obejmuje wyłącznie
„dokonanie
kradzieży” i nie
odnosi się do
sposobu
zadysponowania

przywłaszczonym,
skutkiem zaboru,
mieniem
ruchomym. Ten
sposób
przedstawienia
zdarzenia
historycznego
zapropował
prokurator i przyjął
sąd I instancji. W
konsekwencji ocena
Sądu Okręgowego,
zwarzywszy
kierunek apelacji,
nie mogła być
szersza. Zdarzenie
będące
przedmiotem osądu
opisane zostało
przez oskarżyciela
bardzo precyzyjnie
– zdaniem Sądu
Okręgowego w
stopniu
wykluczającym
możliwość przyjęcia
przez sąd odmiennej
jego oceny i
dokonania
ewentualnych zmian
obliczonych na
poczynienie już w
niniejszym
postępowaniu oceny
prawnokarnej
zachowania
oskarżonego w
aspekcie art. 291 § 1
k.k. (por. wyrok SN
z 30.09.2014 r., II
KK 234/14, OSNKW
2015, nr 2, poz. 14.;
postanowienie SN z
25.10.2012 r., IV
KK 87/12, LEX nr
1226759).

Konkludując, Sąd
Okręgowy wykluczył

<p>możliwość zmiany kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu poprzez przyjęcie, że swoim zachowaniem wyczerpał on znamiona udzielenia pomocy w zbyciu rzeczy ruchomej wartości powyżej 500 zł pochodzącej z kradzieży, bowiem takie rozstrzygnięcie godziłoby w prawo do obrony oskarżonego (zakres tegoż wynika z czynu zarzucanego) i zasadę skargowości a ewentualny wyrok dotknięty byłby wadą z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. i art. 14 k.p.k.</p>			
<p>1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>			
<p>1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i></p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

	nowo przewodu w całości		
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		
2.	Oskarżony w toku postępowania odwoławczego		

	<p>korzystał z pomocy prawnej udzielanej mu z urzędu w ramach prawa ubogich.</p> <p>Reprezentujący oskarżonego adwokat wniósł o przyznanie mu wynagrodzenia wg nor przypisanych jednocześnie składając oświadczenie o jakim mowa w § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 18). Należną obrońcy opłatę ustalono w oparciu o § 17 ust. 2 pkt. 4 i § 4 ust. 3 powołanego rozporządzenia.</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>3.</p>	<p>O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 632 pkt. 2 k.p.k. co było następstwem uniewinnienia</p>	

	oskarżonego od dokonania czynu przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem i braku podstaw do analizowania w niniejszym postępowaniu podstaw przypisania oskarżonemu jakiegokolwiek innego czynu zabronionego ustawą.	
7. PODPIS		